Dimarts 20 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 19,23-30): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «En veritat us dic: un ric difícilment entrarà en el regne dels cels. Una altra vegada us dic: és més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas un ric entri en el regne de Déu». En sentir aquestes coses, els deixebles quedaren impressionats, i deien: «Qui, doncs, pot salvar-se?». Jesús, mirant-los, els digué: «Per als homes això és impossible, però per a Déu totes les coses són possibles».

Llavors prenent la paraula Pere, li digué: «Mira que nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit; què hi haurà, doncs, per a nosaltres?». Jesús els digué: «En veritat us dic que vosaltres, els qui m'heu seguit, en la regeneració, quan s'assegui el Fill de l'home en el tron de la seva glòria, us asseureu també vosaltres en dotze trons per judicar les dotze tribus d'Israel. I tot el qui deixi casa, o germans o germanes, o pare o mare, o fills, o camps a causa del meu nom, en rebrà cent vegades més i posseirà la vida eterna.

I molts primers seran últims, i últims primers.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Un ric difícilment entrarà en el regne dels cels... Qui, doncs, pot salvar-se?»

Mn. Fernando PERALES i Madueño
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem la reacció que suscità entre els oients el diàleg del jove ric amb Jesús: «Qui, doncs, pot salvar-se?» (Mt 19,25). Les paraules del Senyor adreçades al jove ric són manifestament dures, pretenen de sorprendre, desvetllar les nostres somnolències. No es tracta de paraules aïllades, accidentals en l'Evangeli: vint vegades repeteix aquest tipus de missatge. Ho hem de recordar: Jesús adverteix dels obstacles que suposen les riqueses per a entrar en la vida...

I, malgrat tot, Jesús estimà i cridà homes rics, sense exigir-los que abandonessin llurs responsabilitats. La riquesa en si mateixa no és dolenta, sinó el seu origen si fou injustament adquirida, o el seu destí, si és

usada egoistament sense tenir en compte els desafavorits, si tanca el cor als veritables valors espirituals (on no hi ha necessitat de Déu).

«Qui, doncs, pot salvar-se?». Jesús respon: «Per als homes això és impossible, però per a Déu totes les coses són possibles» (Mt 19,26). —Senyor, Tu coneixes bé les habilitats dels homes per tal d'atenuar la teva Paraula. Haig de dir-t'ho, Senyor, ajuda'm! Converteix el meu cor.

Després de marxar el jove ric, entristit pel seu aferrament a les riqueses, Pere prengué la paraula i digué: —Concedeix, Senyor, a la teva Església, als teus Apòstols de ser capaços de deixar-ho tot per Tu.

«En la regeneració, quan s'assegui el Fill de l'home en el tron de la seva glòria...» (Mt 19,28). El teu pensament es dirigeix a aquest "dia", vers el futur. Tu ets un home amb tendència cap a la fi del món, cap a la plenitud de l'home. En aquest temps, Senyor, tot serà nou, renovellat, formós.

Jesucrist ens diu: —Vosaltres, els qui m'heu seguit, en la regeneració, quan s'assegui el Fill de l'home en el tron de la seva glòria, us asseureu també vosaltres... En rebrà cent vegades més... I posseirà la vida eterna... (cf. Mt 19,28-29).

El futur que Tu promets als teus, als qui t'han seguit tot renunciant tots els obstacles... és un futur feliç, és l'abundor de la vida, és la plenitud de la vida.

—Gràcies, Senyor. Condueix-me envers aquest dia!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «És més fàcil que el sol no llueixi ni escalfi que un cristià deixi de donar llum. No infligeixis una ofensa a Déu!: si ordenem bé la nostra conducta, tota la resta seguirà com a conseqüència natural» (Sant Joan Crisòstom)

- «La vocació cristiana és sobretot una crida d'amor que atreu i que es refereix a quelcom més enllà d'un mateix, envers el seu alliberament en el lliurament de si mateix» (Benet XVI)

- «L'Església prega perquè ningú no es perdi: 'Senyor, no permeteu que mai em separi de vós'. Si bé és cert que ningú no es pot salvar a si mateix, també ho és que 'Déu vol que tots els homes se salvin' (1Tm 2,4) i que per a Ell 'tot és possible' (Mt 19,26)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.058)